

BÖLÜM XX

DEVLETİN TEMEL İLKELERİ

Sağlam bir ilerlemenin tek temeli olan ulusal kurumların temeline yönelik eleştirel tutumdan korkmak bir zayıflık işaretidir.

Mevcut siyasi koşullar beni düşüncelerimi ve davranışlarımı belirleyen ilkeleri formüle etmeye zorluyor.

Her vatandaşın, onaylamasa bile yasalara itaat etme yükümlülüğüne inanıyorum. Bununla birlikte, bireyin düşünce özgürlüğüne ve görüşlerini ifade etme özgürlüğüne sahip olması kanundan daha temel bir ilkedir ve bu özgürlüğü kısıtlayan her türlü kanunu yürürlükten kaldırmak ilk görevimiz olmalıdır. Bu yöndeki ciddi ve sabırlı çabalar başarısız olursa yasaya karşı direnmek görevimiz hâline gelir.

Bireyin özgürlüğüne ilişkin kendi fikirlerim mevcut kavramlardan daha ileri gitmektedir. Sadece düşünce ve ifade özgürlüğü kıskançlıkla korunmakla kalmamalı, aynı zamanda Devletin yetkilerinin öyle sınırlandırılması için çaba göstermeliyiz ki bireylerin temel inançlarını ihlal eden hiçbir iradi eylem talep edilemesin.

Özellikle de devlet, bireyleri devlet adına özel yaşamda ahlaka aykırı kabul edilecek eylemlerde bulunmaya zorlama yetkisine sahip olmamalıdır. Ayrıca eğitim, siyasi görüşlerin ortodoksluğuna dayanmasını gerektiren yasal ve sosyal düzenlemelerden tamamen arındırılmalıdır. Vatandaşlarının insani çıkarlarına en iyi şekilde hizmet eden bir devlet, dini görüşlerle ilgili konularda elde ettiğimiz varsayılan özgürlüğün aynısını kamu politikasıyla ilgili konularda okula da verecektir.

Yasaların çoğunluğun oyuyla kabul edildiği devlet, bireyi düşüncelerinden ve bunların ifadesinden değil, eylemlerinden alıkoyma hakkını her zaman talep etmelidir ve yerine getirilmesi özel yaşamda ahlaka aykırı olacak bir eylemi gerektirmeyen görevler yükleyebilir. Askerlik hizmeti ile ilgili olarak bence talebin haklılığı son derece geçerlidir. Kamu eğitiminde, düşünce özgürlüğüne temelden karşı olan bir tür tekdüzelikte ısrar ediyoruz. Bu ilkeler henüz kabul görmediğinden, bu yönde çalışmanın görevimiz olduğuna ancak çok sayıda vatandaş bu ilkelerin doğruluğuna ikna olana kadar direnmenin bu ideallere ulaşılmasına yardımcı olmayacağına inanıyorum.

Normal koşullar altında özgürlük her devlette mevcuttur. Bir Devletin en önemli sınavı ancak stres zamanlarında ortaya çıkar. Şu anda hiçbir Devlet özgürlüğe ulaştığını iddia edemez çünkü hepsi kendi zayıflıklarının o kadar bilincindedir ki stres zamanlarında düşünce, konuşma ve meşru eylem özgürlüğünü bastırmak zorunda hissederler.

Devletin toplum için hizmet talep etme hakkına sonuna kadar inanıyorum ve toplumun refahı ve bütünün iyiliği için her vatan-
daştan belirli bir süre boyunca kamu yararına bazı işler yapmasının beklenmesi gerektiğine inanıyorum. Bu görüş, daha önce belirttiğim özgürlüğe karşı gibi görünebilir. Değildir çünkü genel alanı bireyin yeteneği ve çıkarları tarafından belirlenecek olan, topluma yararlı, üretken bir işin yapılmasına karşı hiç kimse vicdani bir itirazda bulunamaz.

Bu bakış açısına göre bir kişinin savaş zamanlarında devletin talep ettiği barışçıl işleri yapmayı, bu faaliyetle savaşa yardımcı olacağından dolayı, reddetmesinin dikkate alınma iddiası yoktur çünkü ne yaparsak yapalım, toplumun üyeleri olarak yaşadığımız gerçeği, onaylasak da onaylamasak da devletin girişebileceği her türlü faaliyete yardımcı olur.

Bireysel özgürlüğün, verimli işler yapabilme becerisinin bir karşılığı olması gerektiğine inanıyorum. Sınırlandırılmamış özgürlük yaklaşımı ancak bireyin kendisini içinde bulunduğu toplumdan ayırabilmesi ve yeni sosyal bağlara girmeden önce yeni bir çevreye

geçebilmesi ile mümkündür. Bu nedenle de bu ancak mekân ve fırsat bolluğu olan ülkelerde gerçekleştirilebilir. Sömürgeleriyle birlikte Büyük Britanya, ABD ve kısmen Güney Amerika ve Rusya, bireysel özgürlüğün mevcut toplumla çatışmaya yol açmadan en kolay elde edilebileceği sosyal koşulları sunmaktadır. Aynı zamanda nüfus artışının kaçınılmaz olarak bireysel özgürlüğün kısıtlanmasına yol açtığını da görebiliriz. Toplumsal düzen ve disiplinin gerekliliği nüfus yoğunluğuyla birlikte artar. Hiç kimsenin bu disipline itiraz etmeye hakkı yoktur. Önümüzde duran sorun, bireyin zorunlu olarak tabi kılınmasına rağmen inanç ve düşünce özgürlüğünün nasıl korunacağıdır. Devlet ne kadar açık bir şekilde toplumun bir üyesi olarak insanın refahını artırmak için bir araç olarak kabul edilir ve kendi başına bir amaç olarak görülmezse ve toplum kendi keyfi zincirlerini bireye dayatmaktan ne kadar kaçınırsa, bu koşul o kadar iyi sağlanacaktır. Kendi içinde bir amaç olarak Devlet kavramı insan doğasının derinliklerine işlemiştir zira herhangi bir yerleşik organizasyonu kendi iradesi ve amaçlarıyla donatılmış bağımsız bir varlık mertebesine yükseltme alışkanlığımız vardır ve bu kavramdan kurtuluşumuz yavaş ve zahmetli bir şekilde ilerlemektedir.

Üçüncü bir temel ilke de her çocuğun aynı fırsatlara sahip olması gerektiğidir. Her çocuk diyorum, her birey değil çünkü bedensel yapı, zihinsel yetenek ve karakter farklılıkları nedeniyle bu tür bir eşitliğin sağlanamayacağını düşünüyorum. Eğer endüstri, enerjik konsantrasyon ve karakter gücü için maddi bir teşvik yoksa, insan türünün gelişeceğine inanmıyorum.

Her çocuğa eşit fırsatların tanındığı bir aşamaya ulaştığımızı iddia edemeyiz; eğitim ve bakım masraflarının tamamı toplum tarafından karşılanana ve kalıtsal ayrıcalıklardan kaynaklanan tüm eşitsizlikler ortadan kaldırılana kadar da bu duruma gelemeyiz. Bireyin, emeğinin meyvesi olması gereken daha geniş fırsatlara sahip olma hakkına karşı çıkmıyorum ancak herkes kendi payına düşeni yapana kadar gençler için eşit şanslara ulaşamayacaktır. Bu idealin gerçekleştirilmesi radikal bir sosyal yeniden düzenlemeyi gerektirmektedir.